

ДУХОВНОЇ СВІТЛИЦІ КРАЄВИДИ

...нує легенда, яка сягає ще часів татаро-монгольського іґа. Коли орда обложила замок і приречені на смерть люди побачили свою безвихідь, вони щовечора почали виходити на вал з бандурами і співали пісні, проявляючи презирство до ворога. Від слова «пісня» і назвали село потім Пісників.

Євген ЦИМБАЛЮК, «Млинівщина на межі тисячоліть», 2001 р.

*«Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля», -
спливає на думку Шевченкове
безсмертне слово. Продовжується:
«І неситий не виоре
На дні моря поле...»*

Не виоре... Лежать нерозораними новітні українські степи. На цей раз – Пісниківські, на околицях села. А село ж, «неначе писанка, село». Так, справді, гарнішає Пісників. І не тільки облаштованими подвір'ями, добротними будинками, а ще й... людьми.

Учителька місцевої школи Валентина Слива вирішила облаштувати разом зі своїми учнями «Душі світлицю» і запалити в ній поетичну свічу. Так і назвала вона літературну зустріч, поклікала колеґ, запросила мене, як вона сказала, місцевого поетеса, бо почула про появу нової збірки «Благословенна будь». Щоб такою (благословенною) стала її світлиця.

Та й удома в них є кому світити. Дивовижна родина Козаків – директора школи Олександра Петровича та його батька Петра Олександровича. Батько – поет і режисер драматичного колективу, котрому було присвоєно звання Народний. Син – художник. Це ж треба так любити свій край і своє село, щоб передати у слові дихання історії Замку (Городища), пахощі квітки, найтепліші почуття до дружини. А на картинах увіковічити неповторні краєвиди рідного села. Не для слави, а просто так, з великої людської любові до життя і всього, що тебе оточує. Не перевелись у глибинці таланти.

Та й мальовниче воно, село Пісників, зі своїми пагорбами і луками, легендами і квітами, що виглядають до людей з кожного дворища.

Частий гість у школі й місцевий священик Ігор Степанович Дідух. Я слухала, як він читає свої вірші про любов і повагу до батьків, рідної землі й думала, що саме такі особистості віддавна берегли і бережуть духовну культуру свого народу, бо все, про що він говорив, поєднано в ньому самому – молодому, красивому, доховно піднесеному. Люди заслуховуються його проповідями в храмі, проймаються вірою, добром. Але є й рецидиви, чого гріха таїти. Розтопані алкоґодем сім'ї, недоглянуті діти.

Гуртківці віднаходять поетичні рядки про мову, єднаються в часі «Молитвою». Я читаю їм «Помаранчевий Майдан», дарую найтепліші слова про рідну школу. Хочу, щоб усі присутні пам'ятали, що духовна світлиця, в якій ми усі поріднилися, – то не тільки найкрасивіші слова про найдорожче, а ще й обов'язок шанувати Шевченка, знати майстрів пера минулого й сучасності, аби наповнилося змістом поняття «національність», про яку чомусь у новітньому паспорті замовчується.

Дивлюся на цих сільських діток, хочу радіти за них та їхнє майбутнє і... не можу.

Колеґа стурбована, що поріг першого класу щороку переступає все менше дітей, ніж закінчує школу. Хоч і газифіковане село, а перспектива?.. Нерозорані землі. Такі родючі... на диво Європі.

Чого ж бракує у нашій любові до цієї землі? Щирості? Не скажеш. Працьовитості? Хоч відбавляй. То, може, відповідальності? За свої слова, за дії? Таке враження, що хтось нас покинув, узяв та й полишив нас із нашою великою любов'ю. Посеред поля. А ми дивимось у вічі один одному, дітям нашим, а вони хочуть нам вірити і... не можуть.

Споконвіків людину до істини наближала праця. І творчість. Що ж стало пересторогою нині? Капітал? Але зголоднілі здатні лише грабувати. На нерозораних родючих землях.

Кажуть, земля – наш найбільший капітал. А Душа? Якщо душа забур'янена, який господар розчистить забур'янене поле?

Довго бачитиму перед собою усміхнене обличчя мовниці, що так повірила моему натхненню у збірочках-сповідях і передає цю віру своїм учням з такою трепетною любов'ю. Важкий тягар життєвих втрат і випробувань не зламав її духовно, надіється на щастя своєї єдиної доньки. Заходить до класу і засвічує своєю посмішкою Душі світлицю. Кожного дня, на кожному уроці.

А поруч, у святому Храмі, горить свіча во славу Богові-Творцеві, запалена отцем Ігорем. І перетинаються їхні діяння у високому покликанні – Учитель. Так було завжди у православній Україні, так воно й буде.

Наші діти мудріші за нас. Так повеліла природа. Вони збагнуть, чого їм не вистачає. Права... бути господарем, людьми, не табуном на нерозораних землях. І вони його здобудуть.

Залишаючи цей гостинний куточок нашого краю, кажу:

*Село моє, життя мого стерно!
До тебе повернуся неодмінно.*

І босоніж – у споґадів росу

Та до джерел замріяно-цілющих.

За вроди чистоплотної красу

І за людей твоїх я Господа молю ще.

Післяслово. А по дорозі додому ми з Ольгою Олексіївною Рудик та районним методистом Світланою Євгенівною Дарморост твердо вирішили: будемо засвічувати мистецькі вогні у духовних світлицях району (а то й області). І племєнітимуть живлющі вогники, шукатимуть багаття. Горіти йому, «світити».

**Ніна МИКОЛАЙЧУК,
Учитель-методист,
автор поетичних збірок,
с. Острожець.**